

မင်းသား

မုတ္တမ္မာဒိန္နီ

သေတုင်းဝက် Ivy

နိဒါန်း

"ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်တာကိုမကြိုက်သူ"

"သူတစ်ပါးကိုနိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်တတ်သူ"

"တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်တတ်သူ"

"Ivy (အိုင်ဗီ) ဝိုင်သစ်ခွပန်း" ကိုမှကြိုက်တတ်သူ"

"မြန်မာ့ရိုးရာအကျလေးတွေကိုမှကြိုက်သူတတ်သူ"

"ယိုးဒယားအစားအစားတွေကိုခုံမင်မောသူ" စတဲ့စတဲ့ချစ်စရာအမူအရာ
ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေး Ivy ရဲ့စိတ်ဝင်စားစရာချစ်ဇာတ်
လမ်းကလေး တွေက.....

"ရန်သူပစ်ကြစမ်း"

'ဒိုင်းဒိုင်း " ဒိုင်းဒိုင်း"

"ဝေးဟေးတစ်ယောက်မှမလွတ်စေနဲ့အလွတ်မပေးနဲ့အားလုံးကိုသတ်ပစ်
ဝေး...."

ဆူညံစွာအော်ဟစ်တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုက်ပွဲသံများကြားမှာအပြေးအလွှား
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များအပါအဝင်

သက်တော်စောင့်ဟုန်းကမ္ဘာ့ရဲ့စိုးရိမ်တကြီးဂရုတစ်စိုက်ရှိလွန်းတဲ့မေတ္တာ
....သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ကြားက မေတ္တာပူးပေါင်းကူးတံတာလေးက...

"Ivy မင်း... မင်း.. သတိရလာပြီနော်"

"ရှင် .. ရှင် . .ငိုနေတာလားဟင်"

"မင်းကစိတ်ပူအောင်လုပ်တာကိုး..မင်းသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ကိုယ်အေး
ပြောရမလဲ"

"ရှင်ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ကျွန်မအနားမှာပဲ
နေပေးပါကျွန်မကြောက်တယ်...."

"ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့နောက်အားလုံးရှင်းသွားပြီ" စတဲ့
အထိုးအခုတ်အသတ်ကြား ကချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက ချစ်ခြင်းရဲ့အဖြေကို
တွေ့ရှိသွားကြတဲ့အခါမှာတော့.....

“ရှင်ကကျွန်မရဲ့သက်တော်စောင့်ဆိုတော့ရှင်ကိုကျွန်မအမိန့်ပေးမယ်...

"ဒီနေ့ကစပြီးရှင်ကျွန်မကိုမထားခဲ့ရဘူး .. ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်
ပဲဖြစ်ဖြစ်နား လည်လား...."တဲ့အချစ်ကိုရသပေါင်းစုံလေးနဲ့
ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ကြည်နူးစရာချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါဗျာဖတ်ဖြစ်အောင်

သေတွင်းဝက Ivy

Opening

‘တော်ဝင်သစ်ခွ’ခြံကြီးထဲမှာ Ivy (အိုင်စီ)က သူမရဲ့

အချစ်တော်ခွေးကလေး ခုံရီနဲ့ ဆော့စကားနေသည်။

‘ခုံရီ....တော်ပြီဟာ.... ဆက်မလိုက်နဲ့တော့....ငါမောလာပြီ၊ ရော့
....ချောကလက် cracker လေးစားလိမ္မာလိုက်တာဟယ်၊ ခုံရီကြိုက်မှန်းသိလို့
တမင်ယူလာတာ’

Ivy ကကြိမ်ဒန်းလေးမှာထိုင်ပြီး ခုံရီစားတာကို ကြည့်နေမိသည်။
ခုံရီမှာက ဂရုစိုက်မယ့်သူရှိ သေးသည်။

Ivy လို့ အဘိုးက အမြတ်တနိုးခေါ်တဲ့သူမမှာကျတော့
ဟိုးငယ်ငယ်အသက်ငါးနှစ်အရွယ် ကတည်းက မိဘဆိုတာ မရှိတော့

သူများတွေလို....အဖေနဲ့ အမေတစ်ယောက်ပြီးမှ
တစ်ယောက်ပျောက်သွားတာမျိုးမဟုတ် ပေ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သူများလုပ်ကြံလို့
အသေဆိုးနဲ့သေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံတာလဲ? ဘာအတွက်လဲ?

အဲဒီ အချိန်တုန်းက Ivy ငယ်သေးတော့ မစဉ်းစားတတ်ခဲ့။
ဉာဏ်မမီခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ Ivy သိခဲ့ပါပြီ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အသပြာငွေကြေး၊ ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ပြိုင်ဆိုင်မှု။
ဒါတွေ....အများကြီးဖြစ်နိုင်တာပဲ။ Ivy ရဲ့အဘိုး မိုက်ကယ်ထူးဆိုတာက
မြန်မာပြည်ရဲ့ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်....အကြွယ်ဝဆုံးတွေထဲက
တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ဆုံးသွားတဲ့ Ivy ရဲ့အမေ ဒေါ်နှင်းသစ်ခွက

အဘိုးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး Ivy က ခုချိန်မှာတော့
အဘိုးရဲ့များပြားလှတဲ့အမွေတွေကို ဆက်ခံဖို့အတွက် တစ်ဦးတည်းသောသူ၊
နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်နေသည်။

ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ...တစ်နေနေ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ဘဝနေဝင်ပြီး အားလုံးကိုထားခဲ့ ရမယ့်....သင်္ခါရတရားကို Ivy ကသိနေသည်။
မြင်နေသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက သူမကို ချည်နှောင်မည့်ကြိုးတစ်ချောင်းလို့
အခါမလပ်မြင်နေမိသည်။

အဘိုးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ အများအပြားရှိသည်။ အဲဒီ
အထဲကမှ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းကို အဘိုးက Ivy
အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကြိုတင်ဝယ်ထားခဲ့တာ

ကျွန်းနာမည်က ‘Ivy Island’ တဲ့.... အရမ်းကို သာယာတဲ့ကျွန်းလေးပေါ့။

အဘိုးပိုင်တဲ့ ဇိမ်ခံသင်္ဘော ‘ရာစုသစ်’နဲ့ အဲဒီ ကျွန်းကို Ivy
နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပြီးပြီ။

ပြင်ဦးလွင်မှာ ဧကရာချိပြီးကျယ်တဲ့ ကော်ဖီခြံနဲ့လိမ္မော်စိုက်ခင်းကိုလည်း
Ivy နှစ်သက်တာ ပဲ။

ခုမှအသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ အပျိုမလေးက
ဈေးကွက်စီးပွားရေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူမနှစ်သက်တာက
တမျှော်တခေါ်ကြီး ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ရှိတဲ့ ပထဝီမြေ ကြီးပေါ်မှာ ပေါ့ပါးစွာ၊
လွတ်လပ်စွာ ပကာသနမပါဘဲ ပြေးလွှားခွင့်ရနေတာကိုပါပဲ။

Ivy ရဲ့အဓိပ္ပာယ်က တန်ဖိုးရှိတဲ့ သစ်ခွပန်းလေးပေါ့

ကျောင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို ‘တော်ဝင်သစ်ခွ’လို့ပဲ
ခေါ်ကြသည်။

အားလုံးက အားကျရသလို သူမဘဝကလည်း ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေးလိုဖြစ်နေခဲ့တာပဲ လေ....

သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ ‘တချို့လူတွေကတော့ သူမကိုမနာလိုဖြစ်ကြတာပေါ့....အမျိုးမျိုး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချကြတာပေါ့.....

Ivy ရဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနဲ့အရောင်တွေထွက်ပြီး အရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်လို အလှထိုင်ကြည့်ချင်စရာလေးဖြစ်နေသည်။

ထပ်ပြီးတင်စားရမယ်ဆိုရင် ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်လန်းလာဖို့အတွက် နှင်းရည်သောက်ထားတဲ့ ပန်းအင်္ဂလေးနဲ့ သဏ္ဌာန်တူသည်။

ရန်ကုန်က ‘တော်ဝင်သစ်ခွ’ခြံကြီးထဲမှာ... အလုပ်သမားဆယ့်ငါးယောက်ရှိတယ်လို့ပြောရင် ဘယ်သူမှယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ခြံကြီးက ကျယ်သလိုအိမ်ကြီးကလည်း ဟည်းထနေတော့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတင် လူငါးယောက်နဲ့ မလုံလောက်ပါ။

အဘိုးနဲ့ Ivy အတွက် စားဖိုမှူးက နှစ်ယောက်တောင်ရှိသည်။ အဘိုးက ဥရောပအစား အစာကြိုက်ပြီး Ivy ကတော့ အာရှတိုက်ရဲ့ ယိုးဒယားနဲ့ တရုတ်အစားအစာတွေကို ပိုပြီးခုံမင်သူပါ။

ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ထမင်းပွဲကြီးက ကြီးကြီး.... ဟင်းတွေကို အလျှံပယ်ချက် ပြီး ပြင်ဆင်ပေးထားပေမယ့်... အဘိုးနဲ့ Ivy နှစ်ယောက်တည်းစားရတဲ့ ထမင်းဝိုင်းက ဘယ်မှာလာ ပြီး စိုပြည်ပါ့မလဲ....ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ ပျင်းရိပျင်းတွဲကြီးပါပဲ....

Ivy အားကျတဲ့ထမင်းဝိုင်းကကျောင်းက သူငယ်ချင်း နှင်းသီတို့အိမ်က ထမင်းဝိုင်းကိုပါ။

ကရင်ချက်လို့ခေါ်တဲ့ ဟင်းရည်သောက်တစ်ခွက်နဲ့
ကန်စွန်းရွက်ကြော်ဇလုံကြီးကို လက် ပေါင်းစုံအောင် ဝိုင်းနှိုက်ပြီး
ခေါင်းမဖော်တမ်းနေကြတာ ကြည့်ရင်းနဲ့ သူမသွားရည်တောင်ကျရ သည်။
ဒီလိုမျိုးဟင်းတွေ ဘာလို့မစားဖူးတာပါလိမ့်။

အဘိုးက Ivy ဘိုကျောင်း(အင်္ဂလိပ်ကျောင်း)တက်တာ မြင်ချင်သည်။ Ivy
ကလည်း ခေါင်း မာစွာပင် မြန်မာစာသင်တဲ့ မြန်မာကျောင်းကိုပဲတက်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေရှိနေမှတော့ အဘိုးက Ivy တက်ချင်တဲ့နိုင်ငံမှာ
တက်...သူထားပေး မည်ပြောပေမယ့် သူမကတစ်ဦးတည်းသော သွေးသားဖြစ်တဲ့
အဘိုးကိုခွဲပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားချင် ပါ။ ဒီမြေဒီရေကိုပဲ Ivy ကချစ်သည်။

အသက်ရှင်နေတုန်းမှာပဲ ချစ်ခွင့်ရတာ ...ရှင်သန်ခြင်းရဲ့တန်ဖိုးကို Ivy
နားလည်သည်။

‘Ivyသမီးလေးဘယ်မှာလဲ Ivy’

‘ဝုတ်...ဝုတ်....ဝုတ်...ဝုတ်’

လုပ်ပြီ...ဒုံရီတို့ကတော့....တီထွေးက Ivy ပျောက်လို့တစ်ခြုံလုံးပတ်ပြီး
ရှာနေပုံရသည်။ ဒုံရီ သာ မသံမပေးရင် တီထွေးသူမကို မြင်မှာမဟုတ်ပေ။

‘ကြည့်စမ်း....သမီးလေးက အသံမပေးဘာမပေးနဲ့
ဒီမှာလာပုန်းနေတယ်ပေါ့...ဟယ်...ချွေး တွေလည်း ရွဲလို့ပါလား...
အအေးပက်တော့မှာပဲ....လာ....လာ...တီထွေး သုတ်ပေးမယ်’

ဒေါ်လှိုင်းဖြူထွေးက Ivy ရဲ့ ဆံပင်တွေကို အသင့်ယူလာတဲ့တဘက်နဲ့
စိတ်ရှည်လက်ရှည် သုတ်ပေးနေသည်။

တီထွေး...လို့ သူမက ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တဲ့ ဒေါ်လှိုင်းဖြူက
သူမငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းလာခဲ့တဲ့ နာနီပေါ့။

အရမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီးကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။

‘သမီးလေး....ဗိုက်ဆာနေပြီလား....တီထွေးဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ဟိုတစ်ခေါက်က တီထွေးသုပ်ကျွေးတဲ့ ပြည်ထမင်းသုပ်က

အရမ်းစားလို့ကောင်းတာပဲ သိလား’

Ivy က intro လေး ခင်းလိုက်တာနဲ့ တီထွေးတို့ နားခွက်က
မီးတောက်သွားပြီ။

‘သုံးမိနစ်ပဲစောင့်’

‘ဟင်း....ဟင်း...အဲဒါကြောင့် ဟောဒီကတီထွေးကို ချစ်ရတာ ’

Ivy ရဲ့ ရယ်သံလေးက ခြံထဲမှာ ကျက်သရေရှိစွာ ပျံ့လွင့်နေသည်။

အမေ့ရင်ငွေ့နဲ့ ဝေးခဲ့တာကြာပြီမို့ Ivy က ဒေါ်လှိုင်းဖြူကိုပိုပြီးကပ်သည်။
တွယ်တာသည်။ ဒေါ်လှိုင်းဖြူကလည်း Ivy မို့လို့ မျက်နှာတစ်ချက်
မညှိစေရအောင်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ယုယလေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း Ivy က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အဘိုးပြီးရင်
ဒေါ်လှိုင်းဖြူကို သံယောဇဉ်အရှိ ဆုံးဖြစ်နေမိသည်။

ဒုံရီက သူမခြေဖဝါးကို လျှာနဲ့လာရက်နေသည်မို့

‘ဒုံရီ...မင်းငှါကို မနာလိုဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား... ဒါဆိုကျေပြီနော်...
ခုနုတုန်းက မမက မင်းကိုဂျေဝင်နေတာ...ခစ်ခစ်... မင်းသာစကားပြောတတ်ရင်
ငှါကိုရန်တွေ့တော့မယ်ထင်တယ်’

Ivy က ဒုံရီကိုဖက်ပြီး ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဆယ်တန်းဖြေထားပြီး...အောင်စာရင်းက မထွက်သေးတော့ Ivy
ပျင်းနေသည်။

အားလပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ သင်တန်းတွေလည်း ပေါင်းစုံနေအောင်
တက်ရသည်။

စန္ဒယားတီးတာ....တယောထိုးတာ...စောင်းတီးတာ...အို...စုံလို့ပါပဲ။

ရှေ့အပတ်ထဲမှာ စင်ကာပူ၊ ဘန်ကောက်သွားပြီး Shopping ထွက်ဖို့
အဘိုးဆီက ပါမစ် လည်း ရထားပြီးပြီ။

Ivy ထက်ပိုကဲတာက တီထွေးပဲ။

အောင်စာရင်းက ဘယ်နေမှန်းမသိသေးဘူး...

Ivy တက္ကသိုလ်တက်ရင် ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ဒီဇိုင်းနာတွေဆီမှာ အဆင်စုံ၊
အသွေးစုံ နောက်ဆုံး ပေါ်ပိတ်စတွေဝယ်ပြီး အပ်ပေးပြီးပြီ။

တီထွေးက အသံပေးပြီး စားစရာဗန်းကိုင်ကာ လျှောက်လာသည်။

‘ဝါး....စားလို့ကောင်းမယ့်ပုံပဲ’

ပဲကြာဆန်နဲ့အာလူးတွေ....ကြက်သွန်နီဆီချက်လေးဖြူးထားတော့
ထမင်းသုပ်က စားချင် စရာကြီးပါ။

‘ကောင်းရင် ကုန်အောင်စားပေါ့ သမီးရဲ့...

ဟောဒီမုန်လာဥနီအချဉ်လေးနဲ့တွဲပြီး စားကြည့် စမ်း....လျှာလည်ပြီး သမီးရဲ့
ဘိုးဘိုးထူးကိုတောင် မေ့သွားမယ်’

‘တီထွေးက အပြောကောင်းတယ်....ခစ်...ခစ်’

‘စားရင်း ဒီလောက်မရယ်နဲ့လေ.... သမီးရဲ့ ထမင်းတွေ သီးကုန်ဦးမယ်’

‘သံပရာရည်လေးလည်း ကောင်းတာပဲ’

‘အချဉ်က လူနဲ့တည့်တယ်...အသီးအနှံတွေလည်း စားလိုက်ဦးသမီး’

ပန်းသီး၊ နှင်းသစ်တော်သီး၊ ဖရဲသီး၊ ကျွဲကောသီးတွေကို

စားချင်စဖွယ်လေးဖြစ်အောင် ပြင် ဆင်ပေးထားပေမယ့် Ivy တို့က
အထွန့်တက်လေသည်။

‘သမီးကြိုက်တဲ့ ပိန္နဲသီးနဲ့ ခူးရင်းသီးလည်းမပါဘူး’

‘အဲဒါတွေက လူနဲ့မတည့်ဘူးလေ သမီးရယ်’

‘တည့်တည့် မတည့်တည့် သမီးကြိုက်တယ်လေ’

‘အေးပါ....နောက်ရက်တွေကျရင် တီထွေးကိုယ်တိုင်ရှာပြီး

ဝယ်ပေးထားမယ်နော်’

Ivy ဘုရင်မလေးရဲ့မျက်နှာမှာ....အပြုံးပန်းတွေ ဝေသွားသည်။

လိုတိုင်း တတိုင်းရတဲ့ ဘဝလေးမှာ ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်မှာပေါ့လေ....

ဒေါ်လှိုင်းဖြူက ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေတဲ့ Ivy ကိုကြည့်ပြီး

‘သမီး....ရှေ့အပတ်ထဲကျရင် သွားကြမလား...

တီထွေးလေယာဉ်လက်မှတ် မှာလိုက်တော့ မယ်လေ၊ စင်ကာပူ

အရင်သွားမှာဆိုတော့ Silk Air နဲ့ပဲသွားရအောင်....အပြန်ကျမှ ဘန်ကောက် ဝင်ပြီး
TG စီးကြတာပေါ့’

‘တီထွေးသဘောလေ...ဒါပေမယ့် အဘိုးမှာ လေယာဉ်ပျံတွေရှိသားပဲ...

အဲဒါနဲ့သွားကြ မလား’

တီထွေးက ဘေးဘီဝဲယာကို ပြုံးပြုံးပျာပျာကြည့်ကာ

အသံအုပ်အုပ်ဖြင့်...

‘မသွားနဲ့သမီး... အန္တရာယ်များတယ်၊ မမြင်ရတဲ့ ရန်သူတွေကို

သမီးသတိထားရမယ်... သမီး မိဘတွေ ဘယ်လိုသေခဲ့ရသလဲ....အဲဒါကို

ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့’

ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ သေခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံး သေနတ်နဲ့ချောင်းပြီး အပစ်ခံရတာ ဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိတော့ သတ်တဲ့ တရားခံက ပျောက်နေဆဲ။

Ivy ဘဝ လုံခြုံဖို့...ဘေးရန်ကင်းဖို့အတွက်....တီထွေးက

တံတိုင်းကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။

အစဉ်အမြဲရပ်တည်ပြီး အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာ.....

(၁)

မိုက်ကယ်ထူးက သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိ မြင့်သူရကို ညွှန်ကြားနေသည်။

‘ဂျော့ရှ်နဲ့တွေ့ဖို့ project တွေ စုံပြီလား’

‘အဆင်သင့်ပါပဲ Boss’

‘ငါတို့ အခုလုပ်နေတဲ့ Green Forest ဂေါက်ကွင်းနဲ့ အပန်းဖြေရိပ်သာကို

မစ္စတာစမစ်က စိတ်ဝင်စားနေတယ်....ပွင့်လင်းမြင်သာလာတဲ့

ငါတို့တိုင်းပြည်အတွက် Foreigner တွေ အဝင်များ လာတာနဲ့အမျှ

လိုအပ်ချက်တွေလည်း အများကြီးရှိလာမှာပဲ....ငါတို့ လိုအပ်နေတာက နည်းပညာပဲ

ကွ....အဲဒီ လို ပညာရှင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အသစ်....အသစ်တွေ

ဖန်တီးရမှာ....ဖောက်ထွက်ရမှာ’

မိုက်ကယ်ထူးက thinking power အရမ်းမြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်....နိုင်ငံခြားမှာ

စီးပွားရေးအကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ....ဆိုပြီး တစ်နာရီကို ဒေါ်လာဘယ်လောက်...ယူတဲ့

လူတွေလောက်တော့ သူကသနား သည်။

တွေ့လည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိုက်ကယ်ထူးကို လက်ဖျားခါသွားကြတာ ချည်းပင်။

ဆယ်မိနစ်လောက် ဆွေးနွေးကြည့်ရင်း မိုက်ကယ်ထူး ချပြတဲ့ သဘောထားတွေ၊ ကွဲလွဲ ချက်တွေကို ငြင်းခုံကြရင်းနောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဘက်က အလျှော့ပေးသွားရမြဲ။

အဲဒီ လို ထိပ်သီးစီးပွားရေးအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ မိုက်ကယ်ထူးပါ။

မိုက်ကယ်ထူးရဲ့ သက်တော်စောင့် စိုးဘညွန့် ရောက်လာပြီး အရိုအသေပေးသည်။

‘ဆရာ... Pilot နဲ့လေယာဉ် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ’

‘အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြတာပေါ့’

မိုက်ကယ်ထူးက တပည့်များ ခြံရံလျက် ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးအတွင်းမှာ စကားတပြော ပြောဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသည်။

မှာစရာကိစ္စတွေကလည်း မပြီးပြတ်နိုင်သလို အတောမသတ်နိုင်ခဲ့။

ဒီကြားထဲကမှ သူ့ရဲ့အသည်းကျော်မြေးမလေး Ivy ကို ရအောင်မေးသေးသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ....ငါ့ရဲ့မြေးမလေးကို တွေ့မိသေးလား’

‘ခုနတုန်းကတော့...မလှိုင်းဖြူနဲ့စကားပြောနေတာ တွေ့တယ်’

‘ငါ့မြေးကို နှုတ်ဆက်သွားရဦးမယ်’

စောင့်နေတဲ့ လေယာဉ်ဆီမသွားဘဲ မြေးမလေးဆီ ဦးတည်ပြီး လာနေတဲ့ မိုက်ကယ်ထူး...

Ivy က အဘိုးကိုတွေ့တော့ ပြောလက်စ
စကားကိုဖြတ်ပြီးပြေးဖက်သည်။

‘ဘိုးဘိုး....ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကမ္ဘောဒီးယား သမီး...အလုပ်ကိစ္စလေးရှိလို့’

‘ဘယ်နှရက်ကြာမှာလဲဟင်’

‘သုံးညအိပ်ပါပဲ...မြေးလေးဘာမှာဦးမလဲ’

‘ဟင့်အင်း...သမီး ဘိုးဘိုးကို လွမ်းနေတော့မှာပဲ’

‘ငွေမလေး’

မိုက်ကယ်ထူးက မြေးမလေးရဲ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး

‘မလှိုင်းဖြူ....ငါ့မြေး မပျင်းအောင် နင့်မှာတာဝန်ရှိတယ်နော်...

ငါ့မြေးလေးကို သေချာ ဂရုစိုက်...ကြားလား’

‘စိတ်ချလက်ချသွားပါ သူဌေး...ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးရှိနေသားပဲ’

ဒေါ်လှိုင်းဖြူနှင့် Ivy က မိုက်ကယ်ထူးကို လေယာဉ်နားအထိ လိုက်ပို့ပြီး
နှုတ်ဆက်ကြ သည်။

အဘိုးပါသွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီး

ဟိုး....မိုးကောင်းကင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ Ivy ငေးကြည့်နေ မိသည်။

‘တွေ့လား....သမီးလောက် ကံကောင်းတဲ့သူ

ဒီမြန်မာပြည်မှာရှိပါ့မလား....ဟင်၊ လေယာဉ် ကြီးတွေတောင် ကိုယ်ပိုင်ရှိတယ်၊

ဟင်း....ဟင်း’

တီထွေးက ဂုဏ်ယူပြီးဘယ်လောက်ပဲပြောပြော သူမကတော့ ဒါတွေကို
ဂုဏ်ယူစရာလို့ ထင်ကိုမထင်ပါ။

ဒါတွေရှိနေလို့ ပိုင်ဆိုင်လို့ သူများက ကိုယ့်ကိုအားကျနေရရင်
ဘယ်မှာလာပြီး ကောင်းနိုင် တော့မလဲ...

သက်သက်မဲ့ သူများကို စိတ်ဆင်းရဲပေးသလိုဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။

‘အဘိုးလိုမျိုး ချမ်းသာလို့ရှိရင် Ivy က ပရဟိတပဲလုပ်မှာ...
မရှိတဲ့သူတွေကို ဝေမျှပြီး ပေးချင်တယ်...ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
အများကြီးပိုင်နေရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ’

‘ဘုရားရေ....’

Ivy ရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေကြောင့် ဒေါ်လှိုင်းဖြူက
ဘုရားတမိလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ...ခုနက လေယာဉ်ကြီးပဲ ကြည့်ပါလား၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့
ဆင်းရဲသားတွေ လေး၊ ငါး၊ ရှစ်ဆယ်လောက်တင်ပြီး ဘာလီကျွန်းတို့ ဗုဒ္ဓဂါယာတို့
ပို့ပေးကြည့်ပါလား....အဘိုးကို ထိုင်တောင်ရှိခိုးကြဦးမယ်’

လူလေးငယ်သလောက် အပြောအဟောက ဩချလောက်စရာမို့
ဒေါ်လှိုင်းဖြူက Ivy လေး ကို ငေး၍ ငေး၍ သာ ကြည့်နေမိတော့သည်။
